

LENNISSEN

4/17

STRÁNKA první, čili úvodní.....

Ahoj kamarádi a kamarádky!

Znovu se k Vám připlazil zázračný a bludný kořen Žen-Šen v kterém najdete trochu poezie a prózy ze soudobého trempskeho života, zmatky a problémy v okolí Náchoda, nějaký text písniček, které neznáte, poudaní ze zdejších hor, drby a nesmysly.

Doneslo se mi, že některý již dříve vydaný plátek nedošel ke svému adresátu a byl zadržen. Po informaci, kterou jsem obdržel není však důvod k obavám!!!

Upozornění k nezasvěceným čitatelům:

Tento časopejsek není rozšiřován rozmnožovacím přístrojem zn. cyklostyl, ale psaný na psacím stroji, nemám z něho žádný příjem, ale veškeré náklady hradím z vlastní kapsy a ani se nepokouším mezi řádky

ukrývat politické vtipy. Tyto stránky slouží jako dorozumivací prostředek mezi trepskými psavci, ale věřím, že najdou pochopení i mezi těmi, kteří se dívají na trempy skrz prsty. Tak tedy čtete a nebo trhejte, jak říká kamarád Houla.

Ahoj Juan.

Novinky do knihovny.

ARTHUR RIMBAUD: Má bohéma - doporučuji náročným čtenářům pro velikost myšlenek tohoto francouzského básníka.

V z r u š e n í.

Za modrých večerů si vyjdu po pěšině,
lechtán obilím, se brouzdat svěží travou:
a zasněn ucítím, jak vítr na mýtině,
mi bude kroužit nad rozouchanou hlavou.
Ni slova neřeknu a nepomyšlím na nic.
Však budu mít duši láscí otevřenou;
jak cikán půjdu dlouho, dlouho podél hranic,
v nesmírné přírodě - šťasten sním jako s ženou.

Jaroslav Holoubek -Pepe.
nar. 24.2.1946 v Nové Vsi u Chotěboře.

Úžas/sbírka/

Život květin
To už tu kdysi bylo.
Život květin nikdy nekončí.
Dutý je čas.
A říkáš, že žijí. Zpívají.
Poslouchej něžné vánky
a květy zkamení.

M O D L A

A lítají odřezky dřeva
do trávy,
s pečlivostí hravého řezbáře
vtiskl jsem mojí modle
pejch smutku do tváře.
Kdy stojím v zemi mlčky
a pozoruje ohně dým,
ať jí zalédneš
z očí jí potekou slzy,
te bude asi tím, že práší....
Pochopíš dešť.

S Andreou.

Andreou, ty spíš, nikde tě nevidím, kde se mi touláš? Já vím, oba máme boty rozpatané, ale pochop, na ten kopec jsem vylezl ze tebou, na ten kopec jsem se s tebou k tobě blíž. Je večer, všude ticho, na cestě si hrála káň s míčkem a majáky oken zřvaly do dálek, opouštěl jsem město, všude vyváral mír. A tady jsi, ty tulačko jedna, ohýnek tě přilákal. Chtěla by jsi vědět co je nového, všechny jste stejně zvědavý. No doukej, nic tak moc jsem neřek... rozkvetl podběl, byla první bouřka, neb se prchejvalo vodou, když mu blesk rozpáral břicho, stěny vody padaly do řeky. A řeka, ta líná stařenka řeka, se ozdobila blatouchem stařenka, to bys koukala, bláznivej jankovitej kůň, zdivočele skákala káň po kamenech a v zátocce nechtěla kroutit svůj hřbet a rvala břeh, samá pěna, samej řev... po stařence ani památky.... A co já, holka, nejsem už žádná mladík, venku je jaro, ale na vlasech mi zůstal ležet sníh. Já vím, nejsem starší, to né, čas máce kreslí jemnou spleť vrásek do tváře, ale myšlenky mám zelený, svěží a tebe mám rád jako před padesáti roky. No Andreou, krasavice moje, trochu jsem si tady s tebou popovídal, dýmka mi vyhasla, roztáhnou spacák a půjdu spát. Tak nezapomeň, zase zítra a příjď dřív, ty tulačko moje. Vám se zdá, že tu svou Andreou moc miluju, že běhám na kopec a že spím venku, abych měl k ní blíž... vám je to nepochopitelné a i moje Andrea je vám nepochopitelná, ale to je tím, že jí neznáte. Večer ať oblohu pose dnou hvězdy, zvrátte svou hlavu, toulá se jeden mrať nalevo od měsíce. Malá jasná hvězda je moje Andrea.

Tvoje hvězda, moje hvězda
NAŠE HVĚZDY!!!!!!

R E S E R V Ě pro

Baronku z Kynšperka

Malíř /Pavel Janský/

Hleďte, mohl bych vám vymyslet
popravčí oči
a usychající haluz
na pozadí krajiny rozstřílené strachem,
nebo potácející se ústa
a černý průvod a máry s myšlenkou,
či bojiště,
kde hyeny ožirají mrtvoly reků,
mohl bych vám oživit skutečné peklo
pro bdelost vaší hrůzy,
nebo ráj otupující smysly
obžerstvím zdánlivého dobra...
Nakreslím vám však pouhý bod,
jediný bod v prostoru-
člověk.

Vše ostatní je k větší slávě boží.

/ze sbírky Hlavou dolů/

Přání

Uvězni mne kruhu hřejivých hrnků
v květovaném úbruse
Vdechni mně obláčku amfóry
podpora lýkového slunce
Spleť mne
prstenců prstů
Zdrž mne
domečku z karet
Obejmi mne
pláče žlutého obležení
Slízni mne
ze lžičky smíchu
na kolejších očí
až do pocitu zvrátané únavy
než překročím práh stanice odzvonění
než řekneš
je ráno

Vlasta Podrabská

Bílá tma

Stehlík zmrzl
Stříbrná liška
křičí na měsíc
Rozpoznal jsem tvé a vlčí stopy
ve sněhu

Pravěké platany
dávají své zuhelnatělé teplo
Nemohu za ty červené oči
Snad polární záře
snad světlo od kamen

Jdu po tmě
po vlasech

P O K L A D Y
/vypráví Emil Cvikýř ze Stroužného nar. 1897/

Poklady maj bejt ledahdes. Voď pelickýho kláštera má bejt na Boře poklad Dřivej, řeknem, jako tady, je známe, tak to šeno ty pozemky budto náležá-ly pod někýho rytíře, nebo pod klášter a tak.

Ty kláštery taky musely bejt někó v nebespečí, že museli jeich zlato a stříbro co měli, že to musili s domouch vodšáfovat inám. No tak z pelickýho kláštera to měli šáfovat na Bor. Do Boru něhde.

S kolika konima jezdili cem stam. Šepky měli voči zavázaný, právě jeden ně. Jeli tak dlouho pokud mohli s konima a pak to nesli, dyž už pak s konima nemohli ject. Ten co samojedinej věďál, kam se ten poklad poležil, byl už moc starej. Ty vostatní koukali věďát kde to místo je.

Uhodili na něj, že im má říct, kde poklad je.

Z kláštera v Pelici im ukazoval z vokna na Bor: " Ta skála co je vidít, pod tou poklad je. A voni hledáliš nenalezli nic.

Tak ho měli naložit avíst tam, že im to musí yokázat.

Von im měl cesotu umřít. Že se to pak nedozvěďálo.

K a n c i o n á l.

Ve starém klášteže, jeně v kraj se dívá,
je kancionál pokryt plísni prachem, -
čtyřista let šlo přes tu knihu vzmachem
a cizí maich z ní slova nezaspívá.

Jen západem, když slunce dohořívá
a do knihovny padne v mihu plachém,
ten starý zpěvník oblévá se n, chem,
pak zvolna sas a krvavě se stmívá.

Čtyřista let ta kniha tak tu leží
Nach z venku na ní padal od počárů,
ryk, lomoz zbraně otřásal tou věží
kraj tomal v krvi, jásot ryčel zbujný
- a vprachu, plísni, ve křivdě a smaru
tu něm leží píseň "Pomiluj ny!"

Josef Václav Sládek

=====

Až,

Až tvé nohy zmapují bráské stesky
po vrstevnicích prachu
do závratí vyšlehne oheň
a kouř se povleče někam k pálnoci
na borovici
pod níž sis ustlal v jehličí
zapíchne se měsíc
aby posvítil
na cestu tvým snám.

Marko

D R B Y

.... 6.8. se konal 10 výroční ohň. To Čerai Bávovi z Pardubic. Vzplamnil na ranči BB v Dědově. Nebyl ani tak atraktivní, jako bylo zajímavé, že se tam postavili kamarádi, kteří už nebyli dávno viděni.

.... v Dříně Křehové byla založena nová osada KIT/kamarádi indiánských táborů. Přeje jim mnoho krásných toulek a dlouhé trvání.

...10-11.9. přišla stopem z Brna kamarádka Tapi i s malým Martinem. V táčce Jacka byla u Jacka v Závrahách slezina zcela nečekaná a pěkná.

....1.10. odchází do dobrovolného spolku okroužkovaných kamarádka Cinda-Chobotice. Ať jim to teda klape a hodně dlouhou a suchou stezku.

....kamarád Milos, bývalý osadník polické TO 5 dostal novou přezdívku - nadále je stále mezi tempy jako Paráda. Kmotrem se stala kamarádka Martina.

....Baronka nám vrátila sdráva a živá z Jugoslávie a má podezřelé známosti se španělským. Její poslední pobytisté bylo minulý týden v Pešti, odkud je její poslední pohled.

....do naší domácnosti přibyl další člen a to štěně n.o. jménem Ben. Vyznačuje se dravostí a tloušťkou, neb si ho krmím k obrazu svému. Navštěvníci naší panelové jeskyně POZOR.

....kamarád a náš písníkář Sint se odbral na kousek zeleného vandru jako absík. To se sice jako vojna nepočítá, ale budiž mu země lehká a světlo dévětárny nechť mu věčně svítá. S ním trpí i Pivoň, novopečený ing.

...kamarádka Babák nezapírá, že pomýšlí na vdavky!

Za veškeré překlepy odpovídá redakční skřítek Otomar a jeho poskokové. Ilustrace šikuli + Květy a jiné barvošiskové časopisy. Poppečádka sepisoval

Juan